

Arrest

nr. 96 425 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen: X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 september 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers vroegen op 30 december 2011 asiel aan bij de Belgische overheid. Op 27 maart 2012 werd voor verzoekers een overnameverzoek op basis van artikel 9, § 2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin-II) aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk gestuurd. De Britse autoriteiten hebben, na een initiële weigering op 27 april 2012 gevolgd door een Belgisch verzoek tot herziening van 5 mei 2012, op 27 juli 2012 ingestemd met de vraag tot overname van verzoekers.

Verzoekers dienden op 17 augustus 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 22 augustus 2012 onontvankelijk verklaard.

Verzoekers dienden hiertegen een verzoekschrift tot schorsing en annulatie in bij deze Raad, gekend onder het rolnummer 109 020.

Op 13 september 2012 werd vervolgens de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 26^{quater} en werd hen een doorlaatbewijs onder een bijlage 10bis gegeven.

Het betreft de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van de artikels 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), het artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen artikel 15 van de Dublin-verordening. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. Artikel 15 paragraaf 2 van de Dublinverordening vermeldt dat :

‘2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden. ’ Verzoekers situatie kan gedefinieerd worden als ernstige ziekte en dat hij de hulp nodig heeft van anderen. De dochter van verzoekers lijdt aan een bepaalde ziekte waarvan de dokters nog volop bezig zijn om de diagnose te kunnen vaststellen. Het dochtertje van verzoekers heeft ademhalingsproblemen. Haar ademhaling kan soms blokkeren, waarbij ze telkens bewusteloos valt en direct naar de spoeddiensten moet worden overgebracht. Ze is verschillende keren opgenomen geweest in het ziekenhuis. Zelfs op moment van het aanval (ademhalingsblokkering) dat het dochtertje krijgt moet haar steeds een specifiek medicament worden toegediend (zie medisch attest dd.03.08.2012) en de ambulance moet direct worden gecontacteerd. De kleine Nikita is al meerdere malen opgenomen geweest in het ziekenhuis, met name op 3.1.2012, 19.03.2012, 21.04.2012, 08.5.2012, 18.05.2012, 02.06.2012 en zal ook op 29.8.2012 worden opgenomen in het ziekenhuis om nogmaals bepaalde testen te ondergaan. Ze moet ook verschillende geneesmiddelen innemen. Bij terugkeer van verzoeker naar Verenigd Koninkrijk, is er een schending van artikel 15 paragraaf 2 van de Dublinverordening. Op 17.08.2012 werd een verzoekschrift 9 ter ingediend voor de minderjarige kindje van verzoekers, Z.R. Nikita, die onontvankelijk is verklaard omwille van het medische attest dat niet voldeed aan de wettelijke voorwaarden.”

2.2. Het enige middel heeft betrekking op de medische toestand van verzoekers' dochter. Verzoekers stellen dat hun dochter een levenslange medische behandeling nodig heeft evenals een regelmatige opvolging door een arts of een specialist en dat bij een terugkeer naar het herkomstland er gezondheidsrisico's kunnen optreden als de behandeling niet optimaal wordt verder gezet.

De bestreden beslissingen bevatten volgend motief aangaande de medische toestand van verzoekers' dochter:

“Betrokkene stelde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand tijdens zijn bijkomend gehoor op de DVZ van 13.08.2012 dat hij problemen heeft met de urineleider, hiervoor geopereerd werd en nog nabehandeling krijgt. Betrokkene verklaarde verder dat zijn dochter Nikita meer dan zes maal gehospitaliseerd zou zijn en behandeld wordt voor ademhalingsproblemen (DVZ, 13.08.2012, vraag

26). Op 17.08.2012 diende betrokkene voor zichzelf, zijn echtgenote en zijn twee minderjarige kinderen per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging van verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 22.08.2012 door het bevoegde bureau binnen de DVZ onontvankelijk verklaard. De beslissing stelt dat in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) het verzoek onontvankelijk is aangezien op grond van Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. De beslissing stelt verder dat uit artikel 9ter §1, 4de lid en artikel 9ter §3, 3°, op straffe van onontvankelijkheid de verplichting volgt de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 03.08.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, deze overige medische attesten vertonen evenmin een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.08.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. Betrokkene overhandigde op 13.08.2012 bovendien nog bijkomende documenten met afspraken in het Centre Hospitalier de Tubize- Nivelles voor 17.09.2012, 19.09.2012, 20.09.2012, 25.09.2012, 27.09.2012, 02.10.2012 en 05.10.2012 alsook kopieën van verschillende geneesmiddelenvoorschriften. Met betrekking daartoe dient echter te worden opgemerkt dat het gegeven dat men afspraken heeft in een ziekenhuis of bij een arts voor onderzoeken, niet automatisch aantoonde dat betrokkene of één van zijn gezinsleden zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het feit dat men bepaalde geneesmiddelen zou moeten nemen, toont dit evenmin automatisch aan. Met betrekking tot de aangehaalde medische motieven dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet in overweging genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat het Verenigd Koninkrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in het Verenigd Koninkrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene reisde van het Verenigd Koninkrijk naar België zodat het niet aannemelijk is dat een reis in omgekeerde richting niet mogelijk zou zijn. De terugkeer van betrokkene naar het Verenigd Koninkrijk kan bovendien door onze diensten georganiseerd worden waarbij de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang voorzien kan worden en alle nodige maatregelen genomen zullen worden opdat de overdracht naar het Verenigd Koninkrijk in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Verzoekers hebben geen inhoudelijke kritiek op volgend motief:

"Met betrekking tot de aangehaalde medische motieven dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet in overweging genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat het Verenigd Koninkrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in het Verenigd Koninkrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene reisde van het Verenigd Koninkrijk naar België zodat het niet aannemelijk is dat een reis in omgekeerde richting niet mogelijk zou zijn."

Verzoekers dienden op 17 augustus 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 22 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Verzoekers dienden hiertegen een verzoekschrift tot schorsing en annulatie in bij deze Raad, gekend

onder het rolnummer 109 020. Met arrest nr. 96 425 van 31 januari 2013 heeft de Raad voornoemd beroep verworpen. Verzoekers maken geen schending van "Artikel 15 paragraaf 2 van de Dublinverordening" aannemelijk nu zij er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat hun dochter lijdt aan ernstige ziekte.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC